

VLASTENECTVÍ

Kdo je a kdo není vlastenec? To je podle mě první otázka, kterou si položí každý člověk, který chce přemýšlet o vlastenectví. Pokusím se tedy odpovědět nejen tuto otázku, ale i na otázku, jak vnímám vlastenectví.

Ve vlastenectví vidím přínos pro kulturní rozmanitost a také pro zdravou mezilidskou soutěživost. Když se rozhlédnu kolem sebe, tak nemůžu přehlédnout, s jakým zápalem lidé sledují nejrůznější mezinárodní sportovní utkání. Vítězství sportovce pak vnímají jako vítězství celého národa, tedy i jako svoje vlastní. Za to jsou na své sportovce náležitě hrdí.

Na druhou stranu se v zahraničí mnozí stydí za svůj národ, protože někteří jeho příslušníci si počínají poněkud neobratně a dělají tak ostudu nejen sobě.

Pro mě je vlastencem každý člověk, který je loajální ke svému národu a který se nebojí být mu něčím prospěšný. Přesto si myslím, že by měl respektovat i zvyklosti jiných národů a jejich příslušníků. Nejsem tedy zastáncem nacionalismu, který tento respekt odmítá. Negativní vliv nacionalismu ukázaly dvě světové války vedené ve dvacátém století. Domnívám se, že bez tolerance k ostatním, nemůže nastat další rozvoj naší společnosti, protože může dojít ke vzniku mezinárodních konfliktů.

Podle mého názoru by měl být každý člověk alespoň trochu vlastencem, jinak ztrácí část své identity. Za sebe mohu sdělit, že mám rád svou zemi a že jsem hrdý na významné osobnosti, které pochází z mé vlasti.